

utvetydig Maade havde forkastet dem ved Hjælp af det private Initiativ, saa vilde den ærede Minister ikke derved have godtgjort, at Bevillingsmyndigheden ikke lige fuldt staaar ganske fri overfor Spørgsmaalet om Pligten til at yde de Bevillinger, som de provisoriske Loves fortsatte Eksistens medfører. Thi man kan meget vel tænke sig, at en foreløbig Lov kan opretholdes af Domstolene som forpligtende og bindende overfor Befolkningen i Almindelighed, uden at deraf følger, at den tillige er bindende og forpligtende overfor de Lovgivende Faktorer. Det er i sig selv ganske naturligt. De almindelige Domstole maa jo se bort fra den ene af de Betingelser, som Grundloven har sat for de foreløbige Loves Gyldighed, nemlig den, at der foreligger en paatrængende Nødvendighed. De almindelige Domstole se kun hen til disse to Betingelser, at Rigsdagen ikke har været samlet ved Lovens Udstedelse, og at der i Grundloven ikke findes noget Bud, som forbyder at lovgive provisorisk i den paaagjældende Retning. Derimod se de ganske bort fra det politiske Moment. Derfor kan det meget vel tænkes, at en foreløbig Lov opretholdes af Domstolene som bindende for Borgerne, medens det Forpligtende ikke er til Stede overfor de Lovgivende Faktorer, overfor Bevillingsmyndigheden, som har en Ret og Pligt til ogsaa at have en Mening om den politiske Betingelse: den paatrængende Nødvendighed. Ud en anden Vej kan man komme til det samme Resultat. Naar man nemlig gaar ud fra den Sætning, at en almindelig Lov, en af Rigsdagen vedtagen og af Kongen stadfæstet Lov, medfører en Forpligtelse for Rigsdagen til at bevilge de til dens Gjennemførelse nødvendige Midler — en Sætning, som for Resten ikke er uomtvistelig, der kan siges særdeles Meget imod den — saa kan Begrundelsen af denne Sætning kun ligge deri, at man anser en saadan Lovs Vedtagelse for at indeholde en Slags stikende Overenskomst mellem de forskellige Faktorer i Bevillingsmagten, om at yde de Bevillinger, som Lovens Virksomhed kræver, og at altsaa hver enkelt Part skal være bunden ved Overenskomsten, hvad disse Konsekvenser angaar. Det er den eneste fornuftige Forklaring, men den kan selvfølgelig ikke gjælde overfor en foreløbig Lov; thi her er der Ingen, der har spurgt den ene Faktor, ja det hænder jo endogaa, at der bitterlig imod dennes Villie gives en foreløbig Lov, saa at det her er ganske umuligt at drage den Konsekvens, at den tilføjede Faktor skal være forpligtet i Kraft af en Overenskomst til at yde Bevillinger til Lovens fortsatte Opretholdelse.

Seg tror saaledes, at fra hvilke forskjellige Synspunkter man end vil betragte den ærede Justitsministers Sætninger, er hans Ræsonnement juridisk set et Ræsonnement, som er fuldstændig uholdbart. Seg forstaaer meget vel, at det var en Behagelighed for Ministeriet at faae en saadan Højesteretsdom, at det fandt et saadant Flertal i Højesteret just paa et Tidspunkt, da dette var af særlig politisk Interesse for det; men deraf følger ikke, at vi andre skulle være juridisk forpligtede til at yde de forlangte Bevillinger. Seg vil ikke nægte, at Ministeriet selv kan føle sig bundet, det kan maaske føle sig selv som dem, der ere lagte i generende Lænker og gjeme ville løses, men det er en Sag, som Ministeriet selv maa om. Seg hævder kun dette, at vi staa her i Thinget lige saa frit overfor Gendarm-, Assessor- og Politibeveillinger, som overfor mangfoldige andre Bevillinger; vi havde ikke det mindste juridiske Baand paa os. Ministeriet har ved sine provisoriske Love slaaet et Slag mod Folkethinget, der er et Faktum, som ikke lader sig bestride; men vi sige, at det er et retsstridigt Faktum, og naar man paa staaar, at vi ere retslig forpligtede til at godkjende dette Slag, til fra vor Side at anerkjende dette ulovlige Faktum som et Lovmedholdeligt Faktum, ja at det endog er revolutionært at nægte dette — saa er dette en Paaastand, som, hvis den sættes frem i god Tro, grunder i den besynderligste Begrebsforvirring. Seg er ogsaa vis paa, at Ministeriet ikke ad nogen Vej vil kunne tvinge os til at godkjende, hvad det har øvet mod os, mod vor Ret og vor Bevillingsmyndighed.

Justitsministeren (Melleman):

Seg vil først vende mig til det, som blev anført af den sidste ærede Taler med Hensyn til en Uttring af mig. Seg skal foreløbig bemærke, at jeg ikke bærer Ansvar for andre Uttringer end mine egne; hvad der saaledes maatte være anført i Aviser eller Sligt, kan jeg ikke acceptere paa den Maade. Den første Bemærkning, jeg vil gjøre til det ærede Medlem, er, at jeg jo ikke har sagt, at der er stabt en ny Ret ved denne Højesteretsdom af 15de Oktober f. A. Seg har kun hævdet, at den Dpfattelse af det foreliggende Grundlovsfortolkningsspørgsmaal, som Ministeriet havde allerede før Højesteretsdommen, og som gif ud paa, at en foreløbig Lov ikke kunde bringes til Ophør derved, at den blev indbragt ved privat Initiativ i et af Thingene, og i Genhold til dette private Initiativ forkastet, denne Mening, som man foresøgte allerede forinden Høj-